Пише: Цвијетин Миливојевић
уторак, 21 октобар 2014 09:38

Кишни човек с кокардом - гласио је, у покојној „Борби“, наслов једног мог извештаја са неког митинга вође Српског четничког покрета, тамо, у лето 1990, испред „Руског цара“. Те секвенце са покислим војводом у белој мајици (и натписом, на енглеском, „Српска круна“) који је, тврдоглаво, држао монолог пред неколико десетина слушалаца, сетих се овог викенда, док су, из Схевенингена, стизале драматичне вести да Војиславу Шешељу отказује један по један орган.

И док човек који у хашком притвору - без суда и осуде, притом чак и без оптужбе да је, било извршилац злочина, било одговоран по линији командне одговорности - чами 12 година, његови дојучерашњи политички штићеници, бивши ахбаби и преостало војводство, а Томислав Николић и Александар Вучић понаособ, заклоњени иза моћних Путинових плећа, државнички неодговорно и људски безобзирно ћуте.

Канцелар још и, изазивајући прехладу и остале инфлуенце, пркосно, као ономад и сам Кум му - одбија кишобран, спреман да, на ползу Србије, покисне до голе коже. Док, колективно, као по севернокорејском протоколу, искиснуше и сви увлакачи око њега.

Тако се, јуначки, а поготово кад безглава пробриселска политика почне да обара нечији рејтинг, брани Србија, и то - без кишобрана. Откуд ми сад, па то, кад „објективна истраживања“ казују да преговоре Србије са ЕУ подржава најмање три четвртине

грађана? Једно, пак, у које сам и ја имао прилику да ексклузивно завирим, вели да није баш толико, али јесте - 58,5 одсто грађана. Мало ли је или контравучићевски цепидлачим? Ни једно ни друго, јер, према истом испитивању јавног мњења на територији Србије без Космета, на питање да ли Србија треба да уведе санкције Русији, како захтевају Брисел и Вашингтон, чак 79,7 одсто испитаника изричито одговара да то не сме да се учини! А још 7,2 процента анкетираних, приде, сматра да је потребно „отезати, обећавати и једнима и другима“, бити неутралан у натезању мишица јаких...

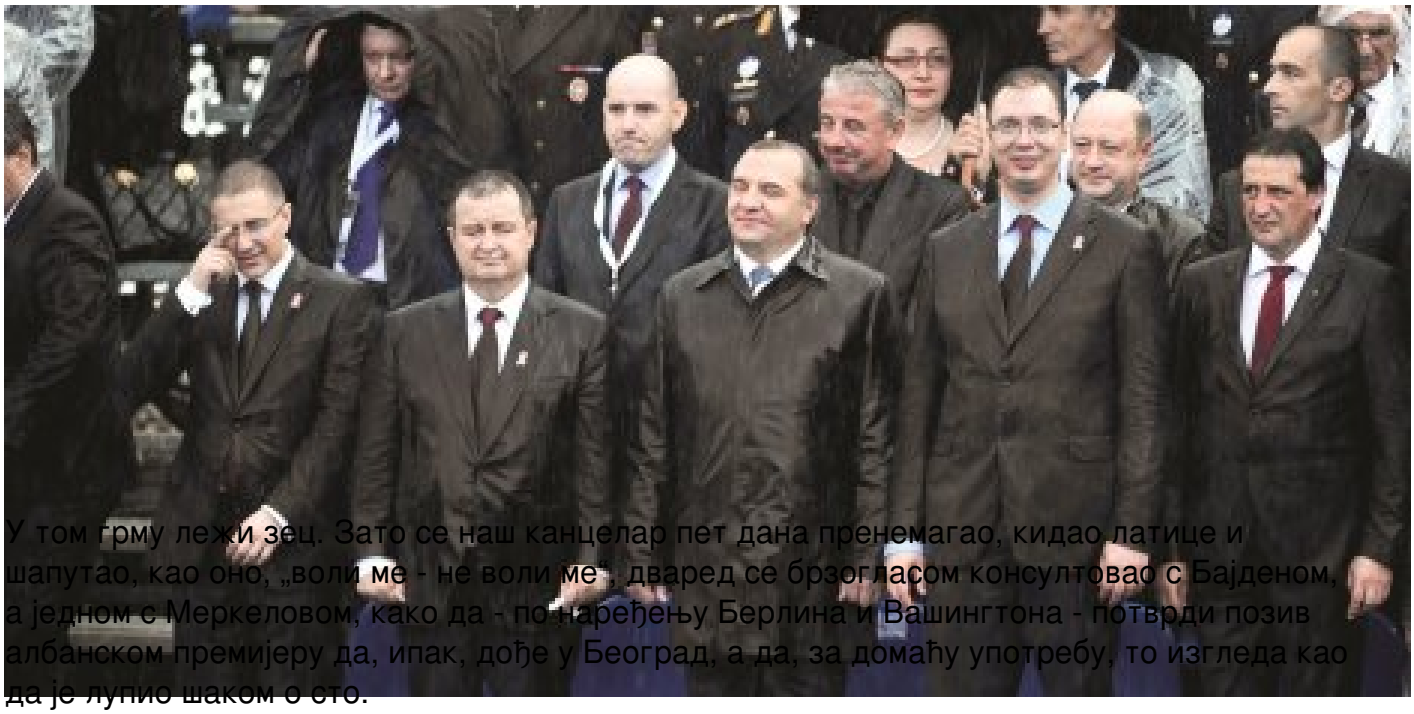

У том грму лежи зец. Зато се наш канцелар пет дана пренемагао, кидао латице и шапутао, као оно, „воли ме - не воли ме“, дваред се брзогласом консултовао с Бајденом, а једном с Меркеловом, како да - по наређењу Берлина и Вашингтона - потврди позив албанском премијеру да, ипак, дође у Београд, а да, за домаћу употребу, то изгледа као да је лупио шаком о сто.

Овдашњи еврофанатични „опинион мејкери“ катаклизмично су прогнозирали да, не буде ли састанка с Рамом баш 22. октобра, „биће скоро пропаст света“, дипломатска катаклизма и томе слично. Ех, да су се тако, принципијелни какви јесу, узбунили против Бриселског споразума, против покушаја државног удара у заједничкој изведби Уставног суда Србије, председника Републике и министра правде, где би нам био крај?!

На заједничку нам жалост, међутим, док је министар пендрека истраживао ко је у ТВ преносу фудбалске „текме“ уживо узвикивао паролу подршке геј популацији, парадржавни хулигани и прототипови генерације адолесцената поштеђене обавезног служења војног рока, мамине и татине „мушкарчине“ који вишак адреналина не троше на стројев корак већ на уништавање имовине својих комшија иновераца, Албанаца и несрећних Горанаца - успут буди речено, држави Србији лојалнијих и од доброг дела самих Срба - дочекали су својих пет минута. Цар је, дефинитивно, го - али шта грађани

Србије данас имају од тог сазнања?

(Данас)